

РЕШЕНИЕ

№ 16315

гр. София, 09.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4309** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и е образувано по жалба от 18.04.2024г. на Ф. А. А. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , чрез адв. Б. К.-САК срещу Решение № 4375/18.03.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като се твърди, че административният акт не отговора на изискванията на чл.59 АПК, посочени са бланкетни фактически основания, актът е немотивиран поради излагането на противоречиви мотиви. В жалбата се сочи, че в оспорваното решение не са обсъдени изложени от жалбоподателя данни в бежанската му история, така и обстановката в страната му на произход. Посочено е, че лицето не е икономически мигрант, предвид основната му теза войната в страната му на произход, освен лошата икономическа обстановка. Твърди се, че решението е постановено в нарушение на чл.8 и чл.9 от ЗУБ и чл.1а от Женевската конвенция за статута на бежанците, Директива 2011/95 ЕС и др. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния закон; посочва, че жалбоподателят не се намира в Република България от 11.12.2023г., като се сочи, че в самото интервю с него той е посочил, че иска да продължи за

Германия, тъй като няма работа в България и че България е бедна държава. Иска се от съда решението на Председателя на ДАБ при МС да бъде потвърдено.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че Ф. А. А. е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. №ОК-13-2356/09.11.2023г. по описа на РПЦ С.-л.71.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист с рег. № 13230/09114.2023 г., съдържащ данни на жалбоподателя /л.69/.

На 15.11.2023г. е изпратено писмо до Директора на Дирекция „Социално подпомагане“-К. [населено място] за социално подпомагане, с копие до Председателя на Държавна агенция за закрила на детето, с което двете институции са уведоми за датата и часа на предстоящото интервю с чужденеца и за необходимостта съгласно чл.15 ал.6 от Закона за закрила на детето от становище, респ. социален доклад в срок до един месец от датата на провеждане на интервюто.

На 15.11.2023г. ДАБ при МС е изпратило писмо до ДАНС за писмено становище по молбата на жалбоподателя на основание чл.58 ал.10 ЗУБ /л.47/.

На 15.11.2023г е изпратено от ДАБ при МС до Национално бюро за правна помощ С. искане за определяне на адвокат за осъществяване на правна помощ на чужденеца.

С решение №3321/20.11.2023г. на жалбоподателя е назначена адвокат Б. К. в качеството на негов представител с правомощия по делото.

В отговор на изпратено запитване до ДАНС е получено писмо, в което е посочено, че е изпратено писмо №М-218/03.01.2024г., с което е изразено становище от ДАНС, че не възразява да бъде предоставена закрила на Ф. А. А., в случай, че отговоря на условията на ЗУБ /л.94/.

На 04.12.2023г. е проведено интервю с Ф. А. А., за което е съставен протокол /л.38 и сл. от делото/.

Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал С., с двамата си малолетни братя, по решение на баща си „заради войната, заради трудните условия“. Жалбоподателят е заявил, че е преминал през Турция и е влязъл нелегално в Р България, като е трябвало да минат през С. за Германия и е задържан на българо-сръбската граница.

Твърди, че не е осъждан или арестуван в държавата си по произход или в друга държава, не е имал проблеми във връзка с етноса или религията си. Като причини за напускане на С. посочва, че „заради войната и безработицата“, като твърди, че войната е дошла до селото му отдава, но той не е имал финансовата възможност да напусне С.. Изрично е посочил, че иска да продължи за Германия, като е заявил, че ще остане в България „ако пътят не се отвори-нелегалния път. Трафикантите са ни взели парите предварително и съм принуден да продължа с тях-по 10500 евро на човек“. В отговор на въпроса „какво желаш да получиш от българската държава“ е отговорил „искаме да продължим пътя си за Германия, В България няма работа. България е бедна държава“.

За преценката за основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция "Международна дейност" в ДАБ при МС /л.28 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в Сирийска арабска република. В същата е посочено, че фронтовите линии в С. са консолидирани и съществуват четири зони под контрола на различни участници в конфликта.

Посочено е, че политическите права и гражданските свободи в С. са сериозно компрометирани от един от репресивните режими в света и от други воюващи сили в продължаващия граждански конфликт. В справката е посочено, че в С. се получават помощи от ООН.

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на Ф. А. А..

На 12.03.2024г. е изпратено писмо от 06 РУ МВР С., до Председателя на ДАБ с молба за информация при какви обстоятелства жалбоподателят е пристигнал, настанен при ДАБ, с какъв режим на придвижване извън центъра за настаняване е бил.

В отговор на запитването на 25.03.2024г. ДАБ при МС е изпратило отговор до 06 РУ СДВР МВР, че чуждият гражданин е настанен на 07.11.2023г. в РПЦ-С., като на 08.12.2023г. е напуснал самоволно териториалното поделение и към датата на изготвяне на писмото Ф. А. А. е навършил 18 години и е в неизвестност, като РПЦ С. не разполага с информация за неговото местонахождение. Посочено е, че съгласно Д. по време на производството чужденецът има право да се движи в определена зона на територията на България, като за настанените в РПЦ С. определената зона е административната област С.-град. И е посочен графика на влизане и излизане от РПЦ С..

С Решение № 4375/18.03.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС на Ф. А. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на причините за напускане от жалбоподателя на страната по произход-С., и заявените от него обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на търсената закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец. В решението е посочено, че липсват данни и твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Същият не е направил изявления за преследване, като липсва „преследване“ по чл.8 ал.4 ЗУБ, свързано с нарушение на основите права на човека. В оспорваното решение е посочено, че кандидатът не сочи други релевантни причини-не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в С., нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини. Направен е анализ на общата общественно- политическа обстановка в Сирийска арабска република, както и на представената лична история на жалбоподателя, като е посочено, че сирийският гражданин е напуснал С., не за да търси международна закрила, а за да търси по-добър начин на живот, като липсват посочени от него основателни опасения от преследване, визирани в чл.8 ал.1 ЗУБ. Като потвърждение за този извод на административният орган, в оспорваното решение е посочено, че чужденецът иска да достигне Германия, като е напуснал самоволно РПЦ-С., въпреки, че е подал заявление за международна закрила в Република България.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ал.1 т.1 и т.2 ЗУБ, е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Не се

установява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на С., самият жалбоподател не излага подобни твърдения и молбата си за международна закрила. Въз основа на тези данни е формиран извод, че той не е бил изложени и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено в решението, че към момента на издаване на оспорваното решение С. се намира в състояние на въоръжен вътрешен конфликт.

В решението се акцентира върху факта, че чужденецът е потърсил закрила на територията на България едва след задържането му на границата, в опит да осуети наложената чу от българските власти принудителна административна мярка. Отделно от това е посочено, че е налице незаинтересованост и бездействие от страна на търсещия международна закрила, той като видно от докладна записка, той самоволно е напуснал РПЦ С., без да уведоми ДАБ МС за това и в 30-дневния срок не е посочил обективни причина за това, нито е оставил информация за нов адрес. По тази причина, административният орган е приел, че с преместването си на друг адрес жалбоподателят е изразил нежелание да му бъде предоставена международна закрила и действията му са мълчалив отказ от подаденото заявление.

Така описаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства.

При така установените факти, Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно С., с отчитане на общото положение в държавата, актуалната обществено-политическа обстановка.

В жалбата се сочи, че при вземане на решението административният орган не е изградил вътрешното си убеждение въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички относими обстоятелства. Твърди се, че събраните в производството доказателства не са подложени на внимателна проверка и преценка в тяхната съвкупност, а някои от тях са игнорирани. Според настоящия съдебен състав възражението е неоснователно. Органът е извършил необходимите процесуални действия, при съблюдаване процесуалните норми на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК и е изяснил релевантните факти. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени в решението по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за

предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на ситуацията в С. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки.

Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването.

Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2 на ал. 3, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Посочените по време на проведеното от ДАБ интервю мотиви, настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради

което не са налице обстоятелства, които да предполагат необходимост от закрила. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Ето защо следва да се приеме, че в бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди, че спрямо Ф. А. А. е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход С.. В случая трябва да бъде извършена съпоставка между изложените от него факти по време на проведеното интервю и останалите доказателства по делото, а именно чужденецът в интервюто ясно е заявил, че желая да продължи за Германия, тъй като на трафикантите вече е платено за това, като така заявеното съвпада с изложеното в приложената докладна записка, че Ф. А. А. самоволно е напуснал РПЦ-С., без да уведоми властите за това, респ. да посочи къде може да бъде намерен.

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание молителят не е направил. В решението са разгледани и обсъдени и обстоятелствата по т. 3 на чл. 9, ал. 1 ЗУБ - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо

ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Поради изложеното, с оспореното решение законосъобразно е отказано предоставяне на международна закрила. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид гореизложеното, Административен съд-София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Ф. А. А. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , срещу Решение № 4375/18.03.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут..

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: